27/01/2019

Iisus nu oferă omului daruri materiale exterioare lui, ci îi schimbă starea vieţii: Patriarhul Daniel

În duminica în care creștinii ortodocși rememorează minunea Vindecării orbului din Ierihon, Patriarhul României a semnalat faptul că orbul singur și sărac a știut să ceară de la Mântuitorul schimbarea vieții lui, și nu bani sau hrană. El a înţeles că este vorba despre Iisus Cel care a vindecat o mulţime de bolnavi, ajutându-i astfel să-şi schimbe viaţa lor nefericită.

Așadar, „Iisus nu oferă omului daruri materiale exterioare lui, ci îi schimbă starea vieţii acestuia, îl ridică pe om din starea rea în care acesta se află la o viaţă nouă binecuvântată”.

Orbul de la Ierihon, dascăl pentru noi, cei de astăzi

Preafericirea Sa a spus că „orbul de la Ierihon, cel vindecat de Iisus, a devenit, prin credinţa şi prin recunoştinţa sa, un dascăl pentru oamenii din timpul său şi pentru noi, cei de astăzi”.

De aceea, am identificat în omilia rostită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel

duminică, 27 ianuarie 2019, la Paraclisul „Sf. Grigorie Luminătorul” din Reședința Patriarhală, motivele pentru care orbul de la Ierihon ne poate fi dascăl.

De ce? Pentru că deşi nu vedea cu ochii trupeşti, avea totuşi o vedere sau o simţire duhovnicească puternică, avea credinţă puternică în sufletul său și pentru că nu a ratat unica șansă a vindecării lui, iar apoi a mers după Hristos, devenind un misionar mărturisitor.

Vederea duhovnicească a orbului

Părintele Patriarh a menționat că orbul de la Ierihon, deşi nu vedea cu ochii trupeşti, vedea duhovniceşte prin credinţă.

Avea o altă simţire decât cea a simţurilor trupeşti, simţirea puterii vindecătoare a lui Dumnezeu lucrând în Iisus din Nazaret, simţea oarecum adevărul că Iisus este Dumnezeu-Omul în mijlocul oamenilor.

Așa și noi, „îndată ce simţim ajutorul lui Dumnezeu în viaţa noastră trebuie să-I mulţumim cu recunoştinţă şi să-I urmăm Lui”, a recomandat Patriarhul Daniel. Adică „să ascultăm ceea ce El ne învaţă şi să cultivăm ceea ce El ne transmite prin iubirea şi sfinţenia Lui”.

”Vezi! Credinţa ta te-a mântuit

Iubirea milostivă a Mântuitorului Iisus Hristos şi credinţa puternică a orbului sunt cele două aspecte care ne reţin atenția în mod deosebit în Evanghelia din Duminica a 31-a după Rusalii.

Învățăm de la „dascălul” din Ierihon, prin cuvintele Părintelui Patriarh, că „Mântuitorul Iisus Hristos nu este indiferent la suferinţa celor bolnavi. El ascultă mai ales acele cereri sau rugăminţi ale bolnavilor care izvorăsc din credinţă puternică şi rugăciune stăruitoare”.

Preafericirea Sa a menționat că adesea, Iisus, înainte de vindecarea unor bolnavi, vrea să constate cât de mare este credinţa lor.

„De ce? Pentru ca ei să conlucreze cu El în vindecare, adică să participe cu toată voinţa şi dorinţa lor la primirea darului sănătăţii depline. Cu alte cuvinte, Iisus voieşte ca, odată cu refacerea sănătăţii oamenilor, să se refacă şi legătura personală a acestora cu Dumnezeu, Izvorul vieţii şi al tuturor darurilor benefice pentru om”.

De aceea, Iisus îl întreabă pe orb: „ce vrei să-ţi fac?”, nu „ce vrei să-ţi dau?” și apoi i-a dat vederea împreună cu o nouă viață binecuvântată.

Oamenii îi spuneau să tacă, el mai tare striga

Cei care mergeau înaintea lui Iisus şi anunţau venirea Lui i-au cerut acestui orb să tacă (Luca 18:39). L-au oprit să mai strige, probabil crezând că orbul îi va cere Mântuitorului Iisus Hristos bani sau hrană.

El însă mai tare striga. De ce? „Pentru a nu pierde şansa unică a vindecării sale. Avea o credinţă puternică în sufletul său că numai Iisus din Nazaret îi poate dărui lumina ochilor”.

Din acest gest al orbului aflăm comportamentul pe care trebuie să-l aibă un om aflat în suferință sau boală rugându-se stăruitor lui Dumnezeu, chiar dacă i se cere să tacă.

Când bolnavul se roagă lui Dumnezeu ca să fie vindecat, se întâmplă uneori să vină asupra lui ispite din partea unor oameni care încearcă să-l împiedice să se roage sau să se apropie de Dumnezeu, întrucât ei nu participă la suferinţa celui bolnav.

Așadar, văzând nădejdea orbului și mila lui Dumnezeu nu ar trebui să considerăm boala ca fiind „o fatalitate ce trebuie tratată cu resemnare”.

Din cerşetor, orbul devine un misionar mărturisitor

După ce a primit vindecarea de la Iisus Hristos, orbul din Ierihon „mergea după El, slăvind pe Dumnezeu” (Luca 18:43). „Înţelegem acum de ce, la început, Iisus nu S-a dus lângă orbul care-L chema la marginea drumului, ca să-l vindece acolo, ci a poruncit ca acesta să fie adus lângă El, în mijlocul drumului”, a subliniat Patriarhul Daniel.

Iisus ştia că orbul, odată vindecat, va merge cu El pe acelaşi drum al binevestirii iubirii milostive a lui Dumnezeu faţă de oameni.

Din cerşetor de la marginea drumului ajutat de alţii din milă, orbul de la Ierihon devine un misionar mărturisitor, preamărind pe Dumnezeu Care l-a vindecat prin omul Iisus din Nazaret, prin Fiul lui Dumnezeu devenit Om pentru mântuirea oamenilor.

”Dascăl pentru oamenii din timpul său şi pentru noi, cei de astăzi

Pe lângă numeroasele învățături desprinse din exemplul nevăzătorului din Ierihon, Preafericitul Părinte Patriarh a evidențiat la final faptul că Biserica de la el a învățat să se roage stăruitor.

Văzând rugăciunea orbului de la Ierihon, Biserica a învăţat să stăruie în rugăciune, invocând mila sau iubirea milostivă a lui Dumnezeu cu aceste cuvinte: „Miluieşte-mă, Dumnezeule, miluieşte-mă!” sau „Doamne, miluieşte!.

Dacă noi ne rugăm stăruitor Mântuitorului Iisus Hristos, ca şi orbul de la Ierihon, cu credinţă puternică, în vreme de suferinţă sau în vreme de încercare, zicând: „Doamne, miluieşte!”, atunci vom vedea duhovniceşte prezenţa lui Hristos lângă noi, vom auzi duhovniceşte cum ne cheamă tainic spre El, pe noi, cei aflaţi la „marginea drumului vieţii“, şi vom simţi cum ne vindecă şi ne ia cu El pe calea mântuirii, pentru a mărturisi în lume iubirea Preasfintei Treimi. Amin!

În paraclisul „Sf. Grigorie Luminătorul”, aflat la ultimul etaj al turnului de pe latura de nord-vest a Reședinței patriarhale, slujesc și participă la programul liturgic viețuitorii reședinței patriarhale de la sărbătoarea Sfântului Dimitrie, până la sărbătoarea Sfântului Gheorghe.

În cealaltă parte a anului slujbele se oficiază în paraclisul istoric cu hramul „Sfântul Gheorghe” al Reședinței patriarhale.

(basilica.ro / Foto credit: ZL)